

zo dňa 29. mája 1931, a žalobníci pred celkovým vyplatením súhrnu kúpnej ceny 118.460 Kč + 193.000 Kč = 311.460 Kč by sa nemohli právom domáhať vydania prepisnej listiny.

Je preto rozhodujúca len otázka, či žalovaní celkovú kúpnu cenu čiastkou 311.460 Kč v skutočnosti už vyplatili, alebo nie.

Odvolací súd síce zistil, že žalovaní zaplatili do rúk I. žalovaného v hotovosti len 211.000 Kč a do rúk III. žalovaného ďalších 15.000 Kč, ďalej že odovzdali III. žalovanému dve zmenky v úhrnnej hodnote 100.000 Kč, bez toho však, že by sa v svojom rozsudku o ďalšom osude týchto dvoch zmeniek a o ich vzťahu k terajšiemu sporu podrobnejšie zmienili.

Žalobníci však práve obsahom spisov sporu, ktorého predmetom je uplatnenie týchto dvoch zmeniek, ďalej spisov č. Ck 153/31 krajského súdu v B. a výsluchom svedkov a sporných strán žiadali dokázať spor rozhodujúcu okolnosť, že zaplatili titulom kúpnej ceny krome hore zistených súm aj ďalšie čiastky a že v dôsledku toho úhrnne 311.460 Kč obsahujúcu pohľadávku žalovaných v skutočnosti preplatili.

Bez hodnotenia týchto, na rozhodujúce skutočnosti sa vzťahujúcich tvrdení žalobníkov, bez znalosti obsahu a prípadného výsledku už zmieneného zmenečného sporu a bez zreteľa na obsah sporu č. Cka 960/31 (v ktorom III. žalovaný titulom nezaplatennej čiastky kúpnej ceny uplatňuje nárok na zaplatenie ďalších 5.000 Kč istiny s prísl.) je skutkové zistenie odvolacieho súdu čo do potrebného vypočítania skutočne vyplatených súm vadné a nehodí sa jeho rozsudok k meritornému preskúmaniu dovolacou stolicou.

Čís. 14275.

Proti vymáhajúcemu veriteľovi, ktorý zabavil a dostal prikázanú pohľadávku zo zmenky, môže zmenkový dlžník činiť všetky námietky, ktoré má proti exekútovi.

(Rozh. z 28. III. 1935, Rv III 978/34.)

Žalovaný odovzdal na krytie svojho dlhu u firmy Sz. tejto firme dve zmenky a bolo dohodnuté, že dlh, týmito zmenkami krytý, bude splácať v splátkach, počnúc koncom júna 1934. — Žalujúci čsl. erár dal vykonať proti firme Sz. daňovú exekúciu, v ktorej zabavil a dostal prikázanú pohľadávku z uvedených dvoch zmeniek, ktoré v spore, o ktorý teraz ide, uplatňoval. Proti zmenkovým platebným príkazom uplatňoval žalovaný medzi iným hore uvedenú dohodu o splácaní dlhu. Súd prvej stolice zmenkové platebné príkazy ponechal v účinnosti, odvolací súd ich zbavil účinnosti z týchto dôvodov:

Z toho, že zmenky boli nadobudnuté v exekúcii, plynie, že exekvent má také právo, aké mal exekút. Správnosť tohoto právneho stanoviska podporuje stála súdna prax, ďalej okolnosť, že exekvent v dôsledku zabavenia zmeniek nadobudol záložne právo na pohľadávku, inkorporovanú v zmenkách (viď druhý odstavec § 383 a prvý odstavec § 391 zák. č. 76/27 Sb. z. a n.). Z týchto a ďalej z ustanovenia prvého odstavca

§ 391 cit. zák. — podľa ktorého je úrad po zabavení pohľadávky (§ 385 cit. zákona) a po uvedení poddlžníka oprávnený k vymáhaniu pohľadávky — súd vyvodil záver, že zabavenie a uvedenie má povahu zákonnej cesie. Kým pri indosamente indosatár nadobudne samostatné právo, pochádzajúce zo zmenkového zákona, je základom práva žalujúcej strany tradícia, provedená na základe zákona č. 76/27 Sb. z. a n. a je nepochybné, že daný prípad ustanovenia druhej vety druhého odstavca § 6, ďalej ustanovenie § 87 zmenkového zákona aplikovať sa nedajú. Keď žalobníka treba pokladať za cesionára, žalovaný je oprávnený všetky námietky uplatňovať, ktoré mal proti predchodkyni žalobníka. Správnosť tohoto stanoviska podporuje aj tá okolnosť, že predposledný odstavec § 391 zákona č. 76/27 Sb. z. a n. kruh námietok poddlžníka len negatívne vymedzuje.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol. D ô v o d y :

Bezpodstatná je sťažnosť žalujúcej strany, že odvolací súd porušil materiálne právo, keď prez to, že zo zmienek nie je patrné, že boli behom daňovej exekúcie zabavené (§ 385 zák. č. 76/27 Sb. z. a n.), pripustil námietky zmenkového dlžníka, ktoré mu prislúchajú proti daňovému dlžníkovi.

Pre posúdenie sporu v tomto ohľade postačí nenapadnuté zistenie odvolacieho súdu, že žalujúci štát nadobudol zmenky pri vykonaní exekúcie u daňového dlžníka firmy Sz.

Že je tomu tak, plynie z toho, že žalujúca strana pri vymáhaní pohľadávky sa riadila predpismi 2. a 4. odstavca § 391 cit. zákona a že v smysle odstavca 1. § 394 cit. zákona opovedala tento spor firme Sz., odvolávajúc sa výslovne na citované ustanovenia vydané cieľom uplatnenia nadobudnutého exekučného záložného práva.

Zistenie odvolacieho súdu, že medzi žalovaným a firmou Sz. bola dohoda uzavrená ešte pred zabavením zmienek, podľa ktorej žalovaný mal splácať svoj dlh, nimi krytý, až po zaplatení kúpnej ceny za nové auto, t. j. po 24 mesiacoch k splateniu tejže povolených, a že podľa toho mal žalovaný platiť prvú splátku zo sporných zmienek až koncom júna 1934, je formálne správne.

Čís. 14281.

Ustanovenie § 4 zák. č. 33/1934 Sb. z. a n. vzťahuje sa aj na pohľadávku pestiteľa tabaku za odovzdaný tabak.

(Rozh. z 3. IV. 1935, R III 152/35.)

R e k u r z n ý s ú d zmenil usnesenie súdu prvej stolice, exekúciu povoľujúce, a žiadosť o povolenie exekúcie zabavením a prikázaním pohľadávky exekútovej proti Úradu pre nákup tabaku za odovzdaný tabak zamietol. D ô v o d y : Podľa § 4 zák. č. 33/1934 Sb. z. a n. (v znení zák. č. 259/1934 Sb. z. a n.) na pohľadávky zemedelcov, ktoré vznikli z predaju zemedelských výrobkov ich podniku, možno v dobe od účinnosti cit. zákonov do 31. XII. 1935 viesť exekúciu len do polovice a len pre pohľadávku, vzniklú po 9. máji 1933. Tento zákonný zákaz